

dig Maade afbryde Bestemmelserne om Registreringen.

Derimod ville de i § 7 opstillede Regler om, hvilke Oplysninger Certificatet skal indeholde, være at hense på til Registreringen — dog med Udeladelse af Nr. 3, som ikke vedkommer denne — og med en Omredaction, som sikkert vil findes nødvendig, da i Udkastet sammenhængende Ting ere adskilte og usammenhængende forenede. Den saaledes rettede § 7 vil da i Forbindelse med §§ 9, 10 og første Affnit af § 11 indeholde Reglerne for Registreringen, i Henhold til hvilke Certificatet skal udfærdiges.

§§ 11 og 12.

De tvende under disse Nummere foreslaaede Paragrapher indeholde Reglerne for Affattelsen af dette Document. De ere sammensatte af § 8, de tre sidste Affnit af § 11 og § 12, men indeholde ikke nogen Realitetsforandring i disses Indhold.

Til § 13.

Naar det i visse Tilfælde er nødvendigt at lade Interimscertificater træde i de fuldstændige Certificaters Sted, er det ogsaa nødvendigt at hævde den samme Gylbighed for hine, som for disse. Ved Begge beroer denne vissefælgelighed paa den Forudsætning, at „de Kjendsgjæringer, hvorpaa de beroe, forblive uforandrede“; men det gaaer ikke an at svække Interimscertificatets Autoritet ved særligen at indbyde til Undersøgelse af dets Forudsætninger.

At Tilkjøbsafgiften ikke bortfalder derved, at et fremmed Skib foreløbig er anerkjendt som dansk, behøver maaskee ikke nogen udtrykkelig Bestemmelse, men denne kan i hvert Fald ikke udtrykkes saaledes, som skeet i Udkastet.

Til §§ 14, 17, 18 og 20

er der foreslaaet mindre Redactionsforandringer, som ikke behøve nogen særlig Motivering. Kun med Hensyn til § 18 (6te Affnit) skal det bemærkes, at foregaaende Forandringer ganske vist skulle indberettes, men at Udvalget har ønsket at fjerne den Misforstaaelse, som om der tilfælde fordreder Maanedsberegninger for Controlens Skyld, som i hvert Fald ikke bør paabehedes ved Lov.

§§ 21—27

indeholde Straffebestemmelser og Regler for de deraf opstaaede Sagers Behandling. Udvalget finder ingen Betænkelighed ved, at haade Spørgsmaalet om en Forfeelse er begaaet, og hvilken Straf den skal medføre, overlades til Overtoldbestyrelsen indenfor de i Loven nævnte Grændser, naar kun ikke derved Vedkommendes Afgang til at faae sit Forhold paakjendt ad Rettens Vej affjæres. I saa Fald er Overtoldbestyrelsens Resolution kun det Offentliges Paastand, som først faaer Retskraft, naar den anerkjendes af den vedkommende Private eller godkjendes af Retten. Udvalget skal derfor foreslaae en ny Affattelse af § 27, hvori Reglerne for Sagernes Behandling sammensættes. Naar Udvalget heri foreslaaer deres Henvisning til den offentlige Politiret i Stedet for til Gjæsteretten, da mistjender det ikke den smukke Tanke, der ligger til Grund for Toldlovgivningens Regel, at sige fiskalske Sager skulle behandles i civilretlige Processformer; men ligesom Erfaringen har vist, at Gjæsterets-Behandling ikke medfører den hurtige og billige Afgjørelse, som fra Først af uden Tvivl har været tilfaldet, saaledes frembyder den offentlige Politiretsbehandling, hvortil efter vor hele senere Retsudvikling saadanne Bødefager naturligen høre, al den Garanti — navnlig ogsaa gennem Appellen til de ordinaire Overtoldstole — som Retsikkerheden og den Privates Interesse kan fordrer.

Et Mindretal, som er enigt i det Foranstaaende, mener, at da selve Loven indeholder Opgivelsen af de Overtoldbestemmelser, som skulle straffes, vil det ikke være rigtigt ved Siden deraf at forbeholde en discretionair Straffemyndighed, som tilmed skal kunne anvendes paa eventuelle administrative Forstrifter. Det foreslaaer derfor, at § 25 udgaaer, mod Bestemmelsen om Overtoldbestyrelsens Ret til foreløbig at dictere Bøder i de lovbestemte Tilfælde optages i § 27.

Den lille Ændring, som er foreslaaet ved Formularen, tilsigter kun at fjerne den Misforstaaelse, som om den Deyistkraft, hvorpaa Na-